

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaných do rozsudku krajského soudu v Litoměřicích ze dne 16. prosince 1921, jímž byli stěžovatelé uznáni vinnými zločinem krádeže a přečinem dle § 305 tr. zák. — mimo jiné z těchto

důvodů:

Proti odsuzujícímu výroku pro přečin dle § 305 tr. zák. uplatňuje stěžovatel, že je v rozsudku vnitřní rozpor, shledává-li soud ve výroku »až dostanou dělníci dvůr v B., že mají celý okres« jednou vyzývání ke krádeži, po druhé přečin dle § 305 tr. zák., ačkoliv v něm nelze shledati vůbec nic trestného (čís. 5 a 9 a) § 281 tr. ř.), zejména ne zlehčování pojmu soukromého vlastnictví v době, kdy veškeré právní pojmy jsou zvráceny a zviklány následkem ruské revoluce. Avšak stížnost přehlíží, že rozsudek nepodřaduje citovaný výrok pod ustanovení §§ 9, 171, 173 tr. zák., nýbrž že jej uvádí v důvodech k příslušnému odstavci rozsudečného výroku jen pro souvislost s dalším výrokiem »nic jiného je (dělníky) nedělit, než sklo, v R. od ošacení«, v němž právem shledává vyzývání k páchání zločinu krádeže. Tím již odpadá výtka vnitřního odporu, vlastně nesprávného právního posouzení věci. Přečin dle § 305 tr. zák. shledává nalézací soud nejen v uvedených již slovech (až dostancu dvůr atd.), o nichž zjišťuje, že byla míněna jako výzva k svémocnému zabrání dvora dělnictvem, obsahující vybízení a podněcování k činu nemravnému a zákonem zakázanému, nýbrž i v dalších slovech obžalovaného, »že zákony neplatí, že platí právo silnějšího, že zákony patří na hnůj, že se uznávají nemusí, že jich vláda sama nerespektuje«, kteréž vykládá první soud ve spojení s následujícím na to vyzváním k zabrání velkostatku jako výroky, snažící se haněním zákonů, uznávajících a upravujících soukromé vlastnictví, zlehčiti právní pojmy o vlastnictví. Poněvadž § 305 tr. zák. postihuje případy, v nichž pachatel veřejně rozšiřuje náhledy, které jsou způsobilé, zviklati přesvědčení o právním trvání institucí, o nichž tento § mluví (manželství, rodiny, soukromého vlastnictví), uznal správně soud nalézací, že se obžalovaný svým výrokiem provinil proti uvedenému § tr. zák. Obžalovaného neomlouvá, že snad v Rusku je soukromé vlastnictví odstraněno a že jeho politická strana usiluje o totéž v československé republice; pokud se u nás soukromé vlastnictví zákonem uznává a právní řád ve státě na něm zakládá (§ 109 ústavní listiny a předpisy obč. zák.) a pokud se každý pokus, otřásti touto právní institucí, prohlašuje za trestný, je-li spáchán způsobem v § 305 tr. zák. naznačeným, nutno posuzovati každou snahu veřejně zlehčovati tuto právní instituci dle cit. § tr. zák.

Čís. 644.

Ke skutkové podstatě zločinu rušení náboženství dle § 122 tr. zák. se nevyžaduje, by činem pachatelovým bylo vzbuzeno veřejné pohoršení. Stačí, byl-li závadný výrok pronesen veřejně.

(Rozh. ze dne 16. prosince 1921, Kr II 228/20.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Jihlavě ze dne 25. června 1920, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem rušení náboženství dle § 122 a), b) tr. zák. — mimo jiné z těchto

důvodů:

Stěžovatel uznán byl vinným zločinem dle § 122 tr. zák. jednak pro výrok, jež pronesl na dvoře velkostatku, jednak pro výrok, jež pronesl hlasitě v hostinci. Dovozuje-li zmateční stížnost z různých okolností, že v případě prvého není tu veřejného pohoršení, které skutková povaha zločinu dle § 122 a) tr. zák. prý předpokládá, stačí poukázat na to, že veřejné pohoršení není zákonným předpokladem skutkové podstaty zločinu dle § 122 a) tr. zák. Vyplyvá to zřejmě z § 123 tr. zák., jenž okolnost tuto uvádí výslovně jako podmínku použití vyšší trestní sazby dle tohoto §u, kteroužto podmínku rozsudek sám v případě prvého, o němž tu jde, nepokládal skutkovým stavem za opodstatněnou. Pokud pak dle § 122 a) tr. zák. veřejnosti vůbec je zapotřebí, dána jest nepochybně tím, že stěžovatel dle zjištění rozsudku závadná slova křičel ve dvoře velkostatku na pasáka Františka M., tedy za okolností, kde je slyšela nejen přítomná šafářka B-ová, nýbrž i jiní z četného ve dvoře velkostatku hospodářského personálu je slyšeti mohli, kdyby bývali náhodou přítomni. Rovněž nestačí na vyloučení veřejnosti v případě druhém okolnost, že osoby, v hostinci meškající, jen částečně výrok stěžovatelův slyšely a potvrdily, kdyžť pronesen byl hlasitě v přítomnosti většího počtu osob v místnosti hostinské, každému přístupné. To však stačí i s hlediska § 122 b) tr. zák., který vyžaduje jen veřejné pronesení řeči, ne snad nějaké formální »řečnění«.

Čís. 645.

»Násilím« na věcech (§ 83 tr. zák.) jest jakákoliv svémoc, kterou se s věcmi nakládá způsobem, jež oprávněná osoba připustiti nechce.

»Vniknutím« ve smyslu § 83, druhý případ, tr. zák. může býti i pouhý vstup do cizího domu neb do cizího bytu. Není třeba, by pachatelé byli předem srozuměni.

(Rozh. ze dne 16. prosince 1921, Kr II 283/21.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmateční stížnosti státního zastupitelství do rozsudku krajského soudu v Olomouci ze dne 12. března 1921, jímž byli obžalovaní sprostěni z obžaloby pro zločin veřejného násilí dle § 83 tr. zák., napadený rozsudek zrušil a vrátil věc soudu nalézacímu, by ji znovu projednal a rozhodl.

Důvody:

Nalézací soud sprostil obžalované z obžaloby pro zločin dle § 83 tr. zák. z těchto úvah: